

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Бургас, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Янко Н. Новаков

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
като разгледа докладваното от Павел Ал. Ханджиев Въззивно търговско дело
№ 20242001000004 по описа за 2024 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 343 от 06.11.2023 г., постановено по т.д. № 310/2022 г. по описа на Окръжен съд – Бургас, по исковите претенции на Националната агенция за приходите против “Сън райз вилидж” ЕООД (н) при участието на синдика М. В.:

(1) на осн. чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ е прието за установено, че съществуват публични вземания на НАП против длъжника за ДДС в размер на 640 074,99 лв. заедно с лихва за забава в размер на 724 139,59 лв., дължими по справки-декларации от 2011 - 2013 г., като е отхвърлена претенцията за лихва до претендирания размер от 724 143,57 лв.;

(2) на осн. чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ е прието за установено, че съществуват публични вземания на НАП против длъжника за авансово удържан данък по чл. 42 ЗДДФЛ в размер на 534,42 лв. заедно с лихва за забава в размер на 435,82 лв., дължими по декларации обр. 6;

(3) на осн. чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ е прието за установено, че съществуват публични вземания на НАП против длъжника за корпоративен данък в размер на 54 430,04 лв. заедно с лихва за забава в размер на 59 408,26 лв, дължими по декларация по чл. 92 ЗКПО № 02000141 от 31.03.2011 г., като е отхвърлена претенцията за лихва за забава до претендирания размер от 59 408,556 лв.;

(4) е отхвърлен искът на НАП за установяване съществуването на публични вземания против длъжника за ДДС, корпоративен данък, данък върху дивидентите, ликвидационните дялове и доходите на местни и

чуждестранни лица, данък върху представителните разходи в размер от 107 416,79 лв. заедно с лихва за забава в размер на 140 039,59 лв., по ревизионен акт № 021200771 от 31.05.2012 г. и

(5) е отхвърлен искът на НАП за установяване съществуването на публични вземания против длъжника за лихви за забава в размер на 741,33 лв. по справки-декларации №№ 02001373296 от 15.11.2010 г. и 02001387275 от 14.12.2010 г.

Присъдени са в тежест на длъжника разноси съразмерно с уважената част от исковите.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от синдика М. В.. Изразява се недоволство от тези части на решението, с които установителните искове на НАП на осн. чл. 694, ал. 1, т. 1 ТЗ са уважени. Поддържа се в жалбата, че в тези части решението е неправилно и незаконосъобразно.

Синдикът направил изрично възражение за погасяване на задълженията по давност с отговора на исковата молба. Неправилно било становището на окръжния съд, че синдикът не може да повдига такова възражение, а такова право има само длъжникът. Правото на синдика се извличало по аргумент от чл. 658, ал. 1, т. 1 ТЗ. Синдикът представлява длъжника, разглежда предявените вземания и констатира изтекла давност за вземанията. Това, че съответният публичен изпълнител и съответната община не са предприели действия в законовите срокове за събирането на вземанията, не създавало задължение на синдика да приеме вече погасени по давност вземания. Процесните вземания били възникнали в периода 2010 - юли 2014 г. и били погасени по давност поради изтичане на петгодишен давностен срок.

Синдикът бил самостоятелна страна в производството по чл. 694 ТЗ с цел предотвратяване на симулативни процеси, решенията по които биха имали действие спрямо всички участници в производството по несъстоятелност. В това производство той действал като орган на несъстоятелността в изпълнение на правомощията си по чл. 658, ал. 1, т. 1 и т. 10 ТЗ.

Отправено е искане решението да бъде отменено в тези негови части, с които е прието съществуването на вземания на НАП против длъжника, както и в частта за разноските, след което исковите да бъдат отхвърлени.

В срока по чл. 263 ГПК не са постъпили отговори на жалбата от въззиваемия ищец НАП и ответника "Сън райз вилидж" ЕООД (н).

В с.з. процесуалният представител на въззиваемия ищец оспорва жалбата, претендира разноси.

Апелативен съд - Бургас, като взе предвид оплакванията и доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване, и отговаря на изискванията на

закона за редовност, поради което с определение от 11.01.2024 г. е приета за разглеждане по същество.

Окръжен съд – Бургас е бил сезиран с искова молба от НАП против длъжника “Сън райз вилидж” ЕООД (н) за установяване на осн. чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ, че съществуват вземания на ищеца-кредитор против ответника-длъжник в открито производство по несъстоятелност в размер на общо 1 727 225,11 лв., която сума представлява сбор от задължения за ДДС, корпоративен данък, данък върху дивидентите, ликвидационните дялове и доходите на местни и чуждестранни лица, установени с ревизионен акт и декларации на задълженото лице (общо 802 456,24 лв. – главници) и лихви върху тези задължения (общо 924 768,87 лв.).

Ответникът-длъжник не е изразил становище по исковите претенции.

Синдик М. В., участваща в производството на осн. чл. 694, ал. 4, изр. 1 ТЗ, е оспорила исковите. Повдигнала е възражение, че вземанията са погасени по давност. Те възникнали в периода 2010 - 2014 г., преди откриването на производство по несъстоятелност, и за тях била изтекла петгодишна погасителна давност.

С обжалваното решение съдът приел, че за част от претендираните публични вземания е изтекла абсолютната погасителна давност по чл. 173, ал. 2 вр. чл. 171, ал. 2 ДОПК, за която съдът е длъжен да следи служебно, и е отхвърлил исковите за установяване съществуването на публични вземания против длъжника за ДДС, корпоративен данък, данък върху дивидентите, ликвидационните дялове и доходите на местни и чуждестранни лица, данък върху представителните разходи в размер от общо 107 416,79 лв. заедно с лихва за забава в размер на 140 039,59 лв., по ревизионен акт № 021200771 от 31.05.2012 г. и за установяване съществуването на публични вземания против длъжника за лихви за забава в размер на 741,33 лв. по справки-декларации №№ 02001373296 от 15.11.2010 г. и 02001387275 от 14.12.2010 г. В тази част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Във връзка с останалите претендирани вземания, за които не е изтекла абсолютна погасителна давност, съдът приел, че синдикът не е легитимиран да се позовава на погасителна давност и това него възражение не следва да се разглежда, след което претенциите са уважени.

При извършената служебна проверка съгласно правомощията по чл. 269 ГПК Апелативен съд – Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част. По същество в обжалваната част то е правилно и на осн. чл. 272 ГПК въззивният съдебен състав препраща към мотивите му, които споделя. В допълнение и по повод конкретните оплаквания, изложени във въззивната жалба, е необходимо да се вземе под внимание следното:

Единственият спор, който се поддържа във въззивното производство, е по правен въпрос: в производството по иск на осн. чл. 694 ТЗ има ли синдикът право да повдига възражение за изтекла погасителна давност.

След изменението на ТЗ от 2016 г. с решение № 125 от 4.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 2591/2016 г., I т. о., ТК, е разяснено, че в производството по чл. 694 ТЗ синдикът действа в защита на общия интерес на всички участници в производството по несъстоятелност и конституирането му в това исково производство е проявна форма на правомощието му по чл. 658, ал. 1, т. 10 ТЗ. Синдикът не е страна по материалното правоотношение, поради което за него са изключени процесуалните правомощия на главните страни по делото – признание или отказ от иска, както и да прави правопогасяващи възражения, в т. ч. възражение за изтекла погасителна давност. (В този смисъл още определение № 114 от 24.02.2021 г. на ВКС по т. д. № 952/2020 г., I т. о., ТК, определение № 119 от 1.03.2022 г. на ВКС по т. д. № 1112/2021 г., II т. о., ТК, и др.)

При липсата на спор за валидното възникване на заявените от кредитора НАП публични вземания и липсата на надлежно въведено възражение за погасяването на тези вземания по давност исковете са основателни.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да се потвърди в обжалваните части.

На осн. чл. 78, ал. 8 ГПК в полза на въззиваемия НАП ще се присъдят разноски – юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Мотивиран от изложеното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 343 от 06.11.2023 г., постановено по т.д. № 310/2022 г. по описа на Окръжен съд – Бургас, в обжалваната част.

ОСЪЖДА “Сън райз вилидж” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Несебър, ул. Любен Каравелов № 5, ет. 1, да заплати на Националната агенция за приходите сумата 200 лв. – разноски за юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство.**

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____